

Are departamentul PR ceresc probleme grave?

Duminică, 12 noiembrie 2006

Gili Cârstea

Ce se întâmplă cu departamentul de relații publice al cerului? Cum se explică faptul că a eșuat lamentabil în lansarea celor mai glorioase evenimente planetare, cum sunt cele din Nazaret și Minneapolis?

Dacă solia 1888 reprezenta așa un eveniment grandios, de ce a ales Dumnezeu să-l inaugureze într-o obscură și cu totul marginală sesiune a unei biserici minuscule, abia apărută la orizont? Dacă această solie urmează să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu, nu era ea sortită din start eșecului, fiind încredințată unor anonimi rușiți complet de realitățile civilizației?

După regulile societății de consum, atunci când o firmă lansează un produs nou, evenimentul este organizat într-o locație cât mai vizibilă, precedat de o campanie publicitară masivă și apelând la invitați cu nume sonore. De ce a procedat Dumnezeu cu așa sfială, dacă produsul era de un asemenea calibru? Să oferi „începutul” ploii târzii și al mării strigări într-o locație cu totul anonimă, și cu invitați fără nume sonore, este o rețetă sigură pentru faliment.

Acestea sunt întrebările pe care și le pun mulți dintre cei care vin în contact cu solia 1888. Lor le vine foarte greu să creadă că Dumnezeu ar putea da dovadă de o asemenea lipsă de viziune strategică, adresându-se unei modeste adunări de aproximativ o sută de persoane. Cu siguranță El ar fi găsit un grup mult mai vizibil, mai pregătit să accepte misiunea divină și mai respectuos față de influența Duhului decât adunătura mixtă de caractere problematice ale sesiunii de la Minneapolis.

Analizând aceste fapte, mulți ajung la concluzia că Dumnezeu nu putea proceda cu atâta stângăcie într-o chestiune de viață și de moarte; mai sigură li se pare posibilitatea ca evenimentul să fi fost greșit identificat de Ellen White. Ei cred că ea a exagerat importanța acelei sesiuni, influențată de maniera directă și radicală a celor doi vorbitori de la Minneapolis.

Există un caz în Scriptură care poate clarifica acest aspect delicat al soliei 1888, iar cu acea ocazie măreția evenimentului a depășit cu mult orice altă intervenție a cerului în treburile planetare.

Dumnezeu a dorit să ajute omenirea, și a hotărât să trimită pe pământ un Mântuitor, nimeni altul decât Mesia Cel anunțat chiar din Eden. Cum era mai bine să procedeze? Poate era bine ca Mesia să Se nască în familia unui senator roman? Predicarea Lui ar fi avut un impact fenomenal asupra imperiului, iar civilizația romană pacificatoare ar fi dus lumina până la marginile pământului. Poate era mai bine să Se nască și să lucreze la Alexandria, umbrind lumea misterelor cu adevărurile Sale mântuitoare? Poate era mai bine să crească la Atena, în familia unui filozof renumit, iar de la înălțimea Areopagului să reverse asupra lumii torențele înțelepciunii divine?

Nimic din toate acestea. Dumnezeu a ales o familie de țărani săraci din Nazaret, una dintre localitățile de proastă reputație dintr-o provincie sub ocupație romană. Cine să bage în seamă un asemenea eveniment? Pe cine să convingă o asemenea lansare eșuată că Acela este Mântuitorul lumii? Situația era destul de problematică și pentru savanții lui Israel, care se simțeau jenați să spună lumii civilizate că Mântuitorul lor a apărut într-un sat de la periferia țării.

Când și-a început lucrarea publică, Mesia a făcut încă un gest ciudat, care ducea la disperare pe orice om dispus să plece urechea la pretențiile înalte sugerate de Ioan Botezătorul. Era de așteptat ca Mântuitorul să-și formeze o echipă din cei mai străluciți studenți la seminar, în frunte cu Saul din Tars. Putea alege chiar tineri din familiile bogate, cu nume, care ar fi asigurat o platformă sigură pentru viitoarea Sa lucrare. Dar El, spre surprinderea tuturor, Se înconjoară de pescari, vameși, zeloți și alți pierde-vară de pe meleagurile Galileii. Cine să mai primească solia Lui în asemenea condiții?

De ce a procedat Dumnezeu mereu atipic atunci când a dorit să Se adreseze familiei Sale? Care au fost motivele Sale în asemenea alegeri problematice?

În primul rând, în alte locuri nu era dorit, așteptat și iubit. Casele privilegiate ale acestei lumi nu aveau nevoie de căile ciudate ale neprihănirii.

Apoi venirea Lui producea disconfort și chiar suferință familiei unde s-ar fi născut El. Vă aduceți aminte expresia Sarei, atunci când a venit peste ea binecuvântarea pentru care se rugase toată viața: „Dumnezeu m-a făcut de răs; oricine va auzi, va râde de mine” (Gen 21:6). Această povară a apăsător greu asupra inimii lui Iosif; și nici pentru Maria nu a fost simplu. Ne imaginăm aluziile și batjocura la adresa nașterii ei curioase. Dumnezeu știa ce necazuri aducea venirea Mântuitorului într-o familie umană. La cine să apeleze? Pe cine să deranjeze? A recurs și El la cea mai puțin dureroasă soluție, cerând ajutor de la oameni care aveau foarte puțin de pierdut, și care nu prea contau pentru societate nici chiar în proprii lor ochi.

Și mai există un motiv pentru asemenea alegeri neobișnuite. Intenția Sa de a salva nu poate pune în primejdie dreptul la liberă alegere al individului. Solia Sa nu trebuie să constrângă, să oblige recunoașterea pe baza autorității solului. Prezentarea ofertei lui Dumnezeu nu poate fi însoțită de elemente constrângătoare, de zurgălăi emoționale sau de lozinci politicianiste. Oamenii nu trebuie să primească vestea bună de frică sau din interes. Dacă nu existau aceste constrângeri, lucrarea se făcea simplu de tot: Un grup de îngeri coborau simultan în senatul roman, în Sinedriul de la Ierusalim, pe Areopagul din Atena,

însoțiți de efectele multimedia dramatice ale prezențelor îngerești, iar lumea era luminată de slava lui Dumnezeu în câteva săptămâni.

La fel s-a întâmplat la Minneapolis. Dumnezeu a fost constrâns să Se adreseze unui grup modest și restrâns de oameni din aceleași considerente. În plus, ei erau singurii capabili să înțeleagă și să aprecieze asemenea noutăți absolute. Lumea creștină nu ținuse pasul cu lumina nouă în 1844, iar acum era cu totul incapabilă să aprecieze noile raze de lumină despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.

Delegații adunați în sesiune la Minneapolis avea un avantaj major. Ei înțeleseseră ceva din semnificațiile sanctuarului, aveau o viziune aproape corectă despre curățirea lui și primiseră cu entuziasm alte câteva elemente esențiale din ecuația mântuirii: Sabatul, valoarea legii, starea omului în moarte, adevărul despre iad, alimentația potrivită pentru o generație a sfârșitului și, cel mai important, o perspectivă fenomenală a mării controversate. La acea oră nu exista absolut niciun grup de oameni pe glob care să posede toate aceste elemente. Doar în acel context putea lumina nouă să aibă vreun impact serios. Iar acel grup era pregătit să suporte rușinea și batjocura publică ce însoțesc de obicei intervențiile lui Dumnezeu în treburile oamenilor. În 1844 ei nu s-au jenat să înfrunte ocară lumii, fiind antrenați și pregătiți să declare adevărul fără să aștepte aplauzele lumii. Ei nu prea aveau ce pierde.

Acum se va întâmpla la fel. Dumnezeu se va adresa unor oameni care au ținut pasul cu lumina, sunt obișnuiți cu opoziția și batjocura celor din jur, și mai ales nu prea au ce pierde. Mai bine zis, sunt dispuși să piardă totul, inclusiv viața veșnică, pentru onoarea lui Dumnezeu manifestată în desăvârșirea de caracter a poporului Său.

„Chiar chipul lui Dumnezeu trebuie reprodus în omenire. Onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, sunt implicate în desăvârșirea de caracter a poporului Său” (DA 671).

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890).

„În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării” (RH 22 dec 1890).

„Domnul va face în zilele noastre o lucrare pe care puțini o anticipează. El va ridica dintre noi oameni care sunt pregătiți mai degrabă de ungerea Duhului Sfânt decât de instituțiile științifice” (5 T 81).

Cei care au început să învețe cântarea lui Moise și cântarea Mielușelului vor lua în serios aceste marcaje divine și nu se vor lăsa impresionați de zdrăngănelile diavolului, oricâte premii și discuri de aur vor fi primit ele.